

hvis den fandt Anledning dertil. Jeg maa altsaa gjentage dette, at Thinget er selvfølgelig ikke formelt bundet ved, hvad der skete i Foraaret. — Thinget kan meget godt forkaste dette Lovforslag strax. — Men jeg paastaar, at naar Thinget vil handle i Samklang med sin Stilling i Foraaret, altsaa handle konsekvent, saa undergiver det dette Forslag en nærmere Behandling. Nu siges det nok, at vi veed fuld Bested, men det betvivler jeg i høi Grad, thi hvor Meget der end kan siges mod det foreliggende Lovforslag, og hvor urimeligt det end er, er der efter min Mening et Punkt, som vel fortjener at overveies, og det er Spørgsmaalet om Importen af fremmed Litteratur. Her er den bestaaende Lovgivning mangelfuld, og der indføres adskillige Ting, som der ikke for os er mindste Grund til at holde Haanden over. Der kan naturligvis være forskjellige Meninger om, hvad der er tugtigt og utugtigt. Der blev nævnt i Dag en fransk Forfatter, Crébillon, og der blev sagt om den Forfatter, at det var en Mand, som næppe anede, at han begik noget Usædeligt, han skildrede kun de virkelige Forhold, som de vare paa hans Tid. Han blev omtalt i saa venlige Ord, saa at man kunde fristes til at tro, at det var en Forfatter, som man passende kunde give sine Børn i Hænde. Jeg tør ikke her komme ind paa at skildre denne Forfater nærmere, men jeg vil blot sige Dem, at det er en af de mest udskeiende Forfattere, hans Bøger ere, det tør jeg nok paastaar, grændseløs gemene. Der er en Bog af ham, der blev oversat paa Dansk, men som heldigvis blev stoppet, nemlig "Sofaen". Forfatteren har selv kaldt den en moralisk Fortælling, det viser hans Begreber om Moralens. Bogen skildrer en Sofas Livserindringer, som har gjort Tjeneste hos berhyggede Fruentimre; man kan da tænke sig, hvad det maa være for en Bog. Den Slags usædelige og forpestende Bøger er der ikke Spor af Grund for noget Demokrati til at holde Haanden over. Kan man altsaa finde en saadan Form for en Lov, at man ikke krænter paa noget Punkt den bestaaende Presse- eller Ytringsfrihed, men kun ligefrem holder denne Gift ude, hvorfor skal man saa undlade at gjøre det? Den Art af Overveielse, mener jeg, at vi ikke bør skyde fra os, og have vi i dette Thing kunnet forhandle med Regjeringen om Bæstningsagen og om alt muligt Andet, saa forstaar jeg ikke den Konsekvens, der skulde ligge i, naar der kommer en Lov, som dog byder os nogen Grund til Overveielse, at vi saa med Et skulde blive saa prude, saa politisk renlibede, at vi ikke turde forhandle Sagen i et Udvalg. Jeg vil derfor fremdeles tilraade

Thinget at lade denne Sag gaa i Udvalg og overveie den, som den fortjener.

Berg: Jeg trænger til en Oplysning af de ærede Talere, inden jeg deltager i Afstemningen over Sagen, som den ligger for. Jeg har hidtil opfattet Talerne saaledes: — Skjøndt nogle Ytringer af den sidste ærede Taler synes at tyde i en anden Retning — at Alle vare enige om, at dette Lovforslag var dødsdømt, og at der kun var Spørgsmaal om, med hvilke Ceremonier Begravelsen skulde finde Sted, om den skulde foregaa f. Ex. efter det jødiske eller efter det kristelige Ritual eller paa hvilken Maade. For mit Bedkommende siger jeg, at dersom det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgrebs (Klein) havde endt sit fortrinlige Foredrag med en Opfordring til Thinget om paa denne Motivering at negte Sagen Overgang til 2den Behandling, saa havde jeg fulgt ham, saa havde jeg ikke trængt til en nyere Begrundelse af Thingets Mening over for dette Forslag, end dette Foredrag indeholdt. Men den Diskussion, der har fundet Sted mellem Medlemmer af det ærede forhandlende Flertal siden, har ikke været saa klar og enkelt, som jeg kunde ønske. Hvad angaar at stemme mod Sagens Overgang til 2den Behandling, har jeg ikke i Diskussionen fundet fastslaaet en samlet, ensartet af Thinget selv anerkjendt Motivering for Forkastelsen. Paa den anden Side kan jeg heller ikke ganske tiltræde den Motivering for Overgangen til 2den Behandling, der er fremkommen fra anden Side i det ærede forhandlende Flertal. Under alle Omstændigheder forekommer det mig, at det fra alle Sider set og navnlig fra Thingets, der ikke i dette Tilfælde vil dømme literære Strømninger imellem, men navnlig vil bedømme Loven i Henhold til vor Presselobs og vor Grundlovsfrihed, vilde være rigtigt, om man ved at lade Sagen gaa til 2den Behandling og til Udvalg gennem Betænkning og Indstilling lod give os et saadant samlet Udtryk for Thingets Begrundelse af den endelige Forkastelse, som efter min Formening endnu savnes i denne spredte Debat. Skulde det nu imidlertid være Meningen fra det Tals Side, der vil stemme for Overgangen til 2den Behandling, at dermed skal dette Forslag, dette dødsdømte eller dødsdømte, eller hvad man nu vil kalde det, Forslag, henligge i Udvalgsværelset uden Begravelse, uden endelig Forkastelse, saa vil jeg her udtale, at hvis Noget af Oppositionens forhandlende Flertal rigtig vil sige os, at det er Meningen og Tanken med at stemme for Overgangen til 2den Behandling, saa stem-